

Cuprins

Prima dragoste, ultimele ritualuri	5
Geometrie în spațiu	9
Făcute în casă	31
Ultima zi de vară	55
Cocker la teatru	77
Fluturi	85
O conversație cu bărbatul din dulap	105
Prima dragoste, ultimele ritualuri	125
Travestiuri	143
În așternuturi	187
Pornografie	191
Meditațiile unei maimuțe în captivitate	213
Două fragmente : Martie 199... ..	231
Sâmbătă	231
Duminică	241
Morți de-a binelea	257
În așternuturi	279
Încolo și-ncoace	299
Psihopolis	311
Mulțumiri	343

Primul lui gând a fost la Linda, apoi a conștientizat durerea care-l săgeta de undeva dinapoia ochilor și, în fine, ceva i-a spus că nu era chiar dimineată. Când a coborât, Mina l-a întrebat :

— Vrei să mănânci ceva, că e aproape de prânz, te-am lăsat să dormi...

Dar el, deja îmbrăcat de școală, și-a smuls geanta din cuier și s-a năpustit afară din casă, traversase deja strada când a auzit-o pe Mina strigându-l să vină înapoi, vântul jilav îi răvășea părul, noaptea trecută i se învălmășea în minte, dar de ceva tot era sigur, și-anume că Mina făcuse ceva și, într-o oarecare măsură, își cam pierduse din drepturi, de-aia îi și venea acum mai ușor să fugă de vocea ei care se estompa în urmă-i. Să fugă către Linda. La școală a debitat niște scuze, că-i fusese rău și așa mai departe, ceea ce nu era întru totul fals, de altfel era încă îndeajuns de palid la față, așa încât versiunea lui avea toate șansele să treacă drept plauzibilă. S-a îndreptat către banca lui, gata să dea piept orelor de după-amiază, Linda îl aștepta zâmbind, i-a strecurat imediat ceva în palmă, o bucățică de hârtie pe care scria „Vii duminică, da?”. El a întors-o pe dos și a scris „da“, cuprins de aceeași exaltare care-i dăduse aripi mai devreme, apoi a ținut-o sub bancă așteptând ca ea s-o preia, ceea ce a și făcut, a simțit cum degetele ei le înlănțuie pe ale sale, rămân acolo câteva clipe, apoi înșfacă hârtiuța și se îndepărtează. Și iarăși golul în stomac, între picioare sângele năvălind în pielea prepuberală, care irupe precum ghiociei primăvara, împungându-i stofa pantalonilor, și bilețelul alunecă neobservat pe podea.

Oare să-i spună de reflexia din oglindă, Henry și Linda contopiți într-o iluzie, unul și același pentru o clipită, despre cum se simțise atunci eliberat și chiar făcuse câțiva pași de dans până să intre Mina, da, voia să-i povestească, voia chiar să-i spună și de chestiile pe care le făcea cu Mina; dar de unde

să-ncepi, cum să descrii un joc care nu-i tocmai un joc? În schimb, i-a povestit despre masca pe care urma să și-o cumpere în după-amiaza aceea, un chip de monstru, „dar din ăla care mai mult te face să râzi, nu să fugi de frică“, prin urmare i-a zis și de petrecere, de numele lui tronând pe invitație alături de al Minei, toată lumea e deghizată și nimeni nu te recunoaște, poți să faci orice-ți trece prin cap pentru că nu se pune. Stăteau afară, în curtea pustie pentru că toți plecaseră spre casă, imaginându-și cum e să poți faci ce vrei din moment ce nimeni nu te recunoaște. Voia să vină la petrecere? Sigur că voia, chiar foarte mult. Mama Lindei se îndrepta către ei, a sărutat-o pe Linda, și-a pus mâna pe umărul lui Henry și toți trei au luat-o spre mașină. Linda i-a zis maică-sii de masca și de petrecerea lui Henry, Claire i-a spus că poate să se ducă, părea mișto. Apoi și-au luat la revedere.

A ajuns la magazin cu răsuflarea tăiată, n-avea chef să-ntârzie iarăși acasă. Bărbatului de la tejghea îi plăcea să facă glume cu băieții, luându-și un aer jovial, dar în același timp foarte serios:

— Unde arde? a întrebat când Henry a dat buzna în prăvălie.

Străduindu-se să-și ascundă precipitarea, Henry i-a răspuns repede:

— Am venit să iau masca aia.

Bărbatul s-a aplecat peste tejghea, se vedea că abia așteaptă să-și plaseze gluma:

— I-auzi, dom'le, păi mi s-a părut c-o ai deja pe față.

Și s-a uitat fix la Henry, așteptând să izbucnească în râs ca să poată să i se alătore. Henry i-a zâmbit ca să-i facă plăcere:

— Spuneți că o să mi-o păstrați.

— Păi, stai să vedem, a zis bărbatul și, cu gesturi teatrale, s-a făcut că numără atent zilele din calendar. Dacă nu mă-nșel – și și-a ținut câteva clipe respirația,

pentru a rosti, în fine, târăgănând cuvintele —, dacă nu mă-nșeeel, azi e marți.

L-a privit radiind pe Henry, și-a înălțat sprâncelele, urmărindu-l pe clientul lui care se foia neliniștit.

— Și o mai aveți?

Fără să-și schimbe expresia de mirare simulată, ba chiar ridicând și un deget în sus, într-o postură tâmpă care însă nu amuza pe nimeni, bărbatul a zis:

— Mda, aici e-aici, oare o mai am?

Și, pe când Henry începea să-și dea seama cât de tare îl rănise tratându-l cu atâta indiferență, bărbatul a scotocit pe sub tejghea:

— Ia să vedem ce-avem noi aici, și imediat a apărut masca multașteptată, masca lui Henry.

— Ați putea, vă rog, s-o împachetați, e o surpriză și nu vreau să se vadă.

Abia acum a observat că bărbatul e în vârstă și a simțit cum îl atinge o ușoară undă de regret. Bărbatul a învelit cu grijă masca în două bucăți de hârtie maronie, din aia țeapănă, apoi a pus-o într-o plasă veche. Brusc devenise foarte tăcut, Henry ar fi preferat să-i dea înainte cu glumele lui proaste, măcar cu ele se putea împăca. Singurul cuvânt pe care bărbatul l-a mai zis a fost:

— Poftim.

Apoi i-a întins plasa peste tejghea. În drum spre ieșire Henry i-a zis la revedere, dar bărbatul se dusese deja în camera din spate, așa că nu l-a mai auzit.

Mina n-a pomenit nimic despre seara trecută, s-a mulțumit să-i taie niște felii de chec, turuind fără oprire, a glumit doar un pic pe seama felului în care Henry plecase ca din pușcă de dimineață; era din nou în apele ei. În bucătărie Henry a dat cu ochii de rochia pusă la muiat în găleată, arăta ca un pește dintr-o specie rară, care murise și plutea la suprafața apei. A zis, șovăind:

— Prietenul ăsta al meu de care-ți spuneam, adică familia lui m-a invitat să stau la ei duminică.

Vocea Minei s-a auzit, distantă :

— Serios, e un prieten de care știi? De ce nu-l inviți la petrecere?

— L-am invitat deja și ei mi-au zis că mă așteaptă duminică.

Oare de ce i se părea că nu trebuie cu nici un chip să pomenească de ce sex era prietenul lui?

Mina a răspuns, vag:

— Păi, o să vedem...

A dat să iasă din bucătărie, dar Henry se luase deja după ea :

— Da, dar trebuie să le zic până mâine dacă mă duc sau nu.

Tonul vocii lui cerea cu insistență un răspuns, chestionând tăcerea care se lăsase.

Mina a zâmbit, i-a dat cu blândețe părul de pe frunte la o parte, apoi i-a zis, resemnată :

— Atunci mai degrabă nu, iubire. Acum, ce-ar fi să te apuci să-ți faci teme pe care aseară le-ai sărit?

Și l-a împins ușor spre piciorul scării, dar el a făcut un pas în lături.

— Dar m-au rugat să vin, iar eu am chef să mă duc.

— Nu, chiar nu e cazul, iubire.

— Dar am chef să mă duc.

Și-a luat mâna de pe umerii lui, s-a așezat pe prima treaptă, cu bărbia proptită-n pumn, și a rămas acolo să se gândească, apoi, după o lungă așteptare, a zis :

— Păi, și eu ce-o să fac toată duminica cât tu stai cu prietenii tăi?

Ce răsturnare nebănuită, cu câteva clipe mai devreme el era cel care cerea îngăduință și uite-acum cum apela ea la el, ghemuită acolo, la picioarele lui, iar el nu-și găsea cuvintele, parcă-i înțepeniseră fălcile.

— Deci? a făcut ea după câteva minute, apoi și-a întins brațele către el, iar Henry s-a tras puțin mai înspre ea până când Mina a reușit să-i cuprindă mâinile într-ale ei, s-a uitat la el pe deasupra ochelarilor, după care și i-a scos, și atunci Henry a văzut cum ochii i se umezesc. Nu, nu era bine, nu era deloc bine, ce presiune îngrozitoare, Doamne, cât de insistenți sunt toți! A simțit cum Mina îl strânge mai tare.

— Bine, a spus, atunci o să stau cu tine.

A încercat să-l tragă și mai aproape, dar Henry și-a smucit mâinile, a ocolit-o și a urcat repede la etaj. Și-a luat de pe pat costumul maro și l-a pus pe spătarul scaunului, s-a lungit în pat, pe spate, încercând să-și alunge din minte chipul Lindei, cu sentimentul propriei vinovății. Mina a intrat în cameră, s-a așezat lângă umărul lui și l-a privit stăruiitor, dar el și-a ferit ochii, jucându-se cu colțul cuverturii. Mina și-a trecut degetele prin părul lui, iar el s-a încordat, așteptând-o să înceteze, nu-i plăcea să-i simtă degetele pe față, nu acum.

— Te-ai supărat pe mine, iubire?

El a dat din cap că nu, evitându-i în continuare privirea.

— Ba da, te-ai supărat, se vede.

Mina s-a ridicat și a rămas lângă birou; a dat peste o bucată de lemn neșlefuit pe care el o cioplea de luni de zile, voia să facă un pește-spadă, însă nu reușise să redea acea tensiune a corpului, acea arcuire specifică, era doar o bucată de lemn, o reproducere stângace, o ilustrare a modului în care orice copil își reprezintă un pește. Mina a tot răsucit-o în palmă, uitându-se la ea complet absentă. Sus, în tavan, Henry vedea cum se deschide scara aceea amplă, care se despărțea la jumătate, iată-le pe Linda și pe Claire bătându-se cu pernele în dormitor, cine știe, poate Claire voia s-o înveselească pe Linda ca să uite că era prima ei zi la noua școală, uite-l și pe

bărbatul înalt, cu sprâncene groase, care dormea în pat cu Claire.

— Ți-ar plăcea mult să te duci, nu? a zis Mina.

— Nu contează, chiar că n-are importanță, a răspuns Henry.

Mina a sucit în mână bucata de lemn.

— Păi, dacă vrei să te duci, atunci du-te.

Henry s-a ridicat în capul oaselor, era încă prea tânăr ca să știe că oamenilor mari le place adesea să recurgă la tot felul de jocuri psihologice, așa că a zis :

— Bine, atunci o să mă duc.

Mina a ieșit din cameră, ținând însă în mână inofensivul pește-sabie.

Henry a ridicat bătătorul masiv, apoi l-a lăsat să se izbească de ușa vopsită în alb. Claire l-a călăuzit pe coridorul întunecos care dădea în bucătărie :

— Duminica Linda stă mai toată dimineața în pat ; apoi, când au ajuns în lumina puternică a neanelor din bucătărie, a adăugat : Poți să te duci la ea să vă jucați, dar poate vrei mai întâi să stăm puțin de vorbă și să bem ceva fierbinte.

I-a luat haina, admirându-i costumul cel nou :

— Tre'să-ți găsim niște haine de joacă.

I-a făcut o ciocolată fierbinte, vorbind fără întrerupere, ceea ce l-a luat complet pe nepregătite. Se bucura că Linda își făcuse un prieten, așa i-a zis, adăugând că Linda vorbea tot timpul de el :

— Ți-a făcut un portret cu acuarelele și o schiță în creion, dar n-o să ți le arate, știu eu.

Apoi l-a întrebat ce mai făcuse, așa că el i-a zis de lucrurile pe care le găsisese în prăvăliile de vechituri, despre teatrul de jucărie și despre cărțile vechi, i-a povestit despre Mina, de cât de bine se pricepea să spună fel de fel de chestii pentru că fusese actriță, nu-și amintea să mai fi ținut vreodată un asemenea monolog, nu se mai putea opri, era gata să-i zică și de travestiuri și de cum se îmbătase, dar s-a abținut